

Tak a je to. Po čtyřech letech téměř denodenního ježdění na kole mám první vážnější úraz.

Přejížděl jsem takovou úzkou lávku, když tu mi před kolo vběhlo malý dítě. Zabrzdil jsem a když jsem se chtěl postavit, tak mi pravá noha sklouzla přes okraj lávky. Ozvalo se takové nechutné prasknutí a do nohy mi vjela ostrá bolest. Matka toho dítěte, kvůli kterému jsem zastavil, sebrala dítě a odešla. Vůbec ji netrápilo, že se svíjím po zemi. Když jsem tam tak tiše chvíli trpěl, přišla ze zadu nějaká starší paní a ptala se mě, jestli mi nic není. Pomohla mi se zvednout.

Pomalu jsem, opírajíce se o kolo, dobelhal k blízkým schodům, na které jsem se posadil. Poděkoval jsem paní a poslal ji pryč. Zavolał jsem manželce a ta mi vynadala, že si pořád musím něco vymýšlet, když ona chce jít ven.

Za chvíli přijela s kámoškou autem, naložily mě, kámoška mě odvezla na záchranku a manželka mi odvezla kolo a cca 16 kg těžký batoh. Docela mě pobavilo, že ho nemohla zvednout.

Na záchrance mi ošetřili škrábance a naložili mě do sanitky. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že ji řídí kámoš. Odvezl mě do nemocnice ve Stodu. Tam mi nohu zrentgenovali, doktor zkonstatoval, že to mám nejspíš namožený, ale protože to bolelo jako čert, tak mi nechal dát nohu do dlahy. Docela mě překvapilo, když mi onen chirurg sdělil, že se v rentgenech moc nevyzná a že ten snímek bude muset vyhodnotit rentgenolog. V pondělí se mám jít nahlásit k nám na ošetřovnu.

Dnešní noc jsem se nevyspal. Pořád mě to bolí jak čert.